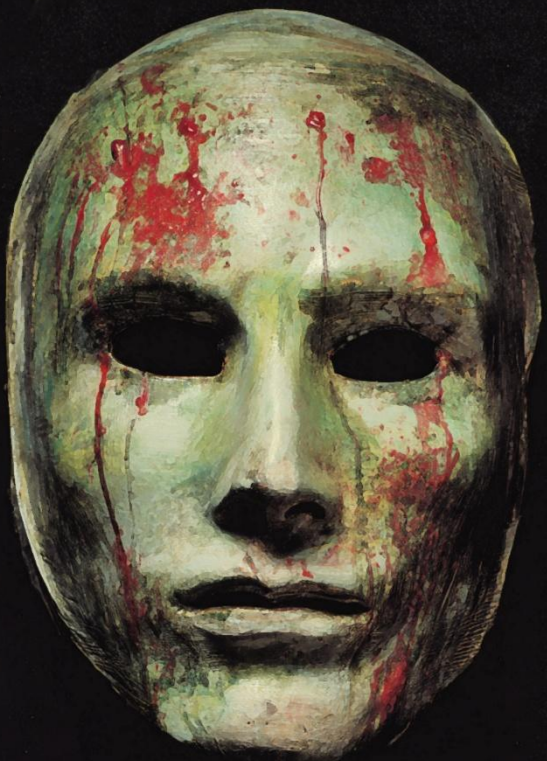
PŘÍZRAK

MARTIN HOFFMANN

PŘÍZRAK

Martin Hoffmann

Kráčel šerou ulicí za rytmu líného proudu řeky. Jeho krok byl pevný, svědčil o rozhodnosti, o cíli. To ale neznamenalo, že by spěchal. Mohl přidat na tempu, mohl i popoběhnout. Jenomže proč narušovat dosavadní rytmus? Svůj cíl měl na dosah. Přibližoval se k němu, přestože i cíl – respektive ona – byla nadále v pohybu. Ulice před nimi však byla slepá, přetínala ji řada lodních kontejnerů. A ta žena před ním krvácela. Krev z řezné rány na boku jí v pramínkách stékala po holém stehně, ze stehna na koleno, z kolena na lýtko a z lýtka na nárt a patu, a i v přítomném šeru vytvářela zřetelnou stopu na hrubém asfaltu. Bylo to fascinující a okázalé, takhle ho vábit. A zároveň to od ní bylo hloupé, takhle krvácet.

Každý další krok jí dělal čím dál větší potíže. Zpomalovala, klopýtala, plakala. Ohlížela se po svém pronásledovateli, uhnula pohledem k zatarasené cestě a koulila očima po své pravici, kde líně proudila široká a hluboká řeka, kanál vedoucí do moře, ztichlá dálnice pro nákladní lodě; a jeho na jednu setinu vteřiny napadlo, zda ta žena neuvažuje o tom, že skočí dolů, do toho líného, ale smrtelného proudu.

Nepatrně zrychlil. Ta žena nepatřila řece. Patřila jemu. Za každou cenu musel dokonat, co začal. Musel ji dorazit, aby ve svém nitru posílil ten opojný pocit blaha, aby na mžik utišil kupící se zlost. Bylo to po něm vyžadováno a on jako vždy nabídku přijímal.

Žena vykřikla zoufalstvím, z očí se jí hrnula záplava slz. Instinktivně si přehodila přes nahé rameno potrhanou, krví nasáklou noční košili a přistoupila k okraji. Znovu se podívala na svého

pronásledovatele a na jeho špinavou čepel, a pak pohlédla na černou hladinu.

Skočí! Hrozil se. Ona opravdu skočí!

Přibližoval se k ní dlouhými, rozhodnými kroky. Chopil se topůrka sekery oběma rukama a pozvedl ji na úroveň hlavy. Zbývalo několik málo metrů.

V tu chvíli se mu žena prosebně zadívala do očí. Její výčitky pronikly skrze nečitelnou skořápku latexové masky, kterou měl nasazenou na hlavě, i zpocenou kůži, která byla pod ní, a on tak poprvé za celý dlouhý večer, ba za celé týdny, kdy vyrážel na své temné toulky městem, poprvé pocítil pochyby. *Proč?* ptala se ho pohledem. Proč to dělá? Proč se nad ní neslituje? Proč ji nenechá žít? Byly to příhodné otázky, na něž neznal odpověď. Dokonce zpomalil, polevil v sevření topůrka a svěsil ruce na úroveň břicha.

Jenomže pak jej ta slabá chvilka přešla; zabije ji, protože dělá, co musí; protože se ta žena ničím neliší od jeho ostatních obětí; protože na jejím životě nebylo nic vznešeného. Stejně jako ostatní prostě byla, existovala, bez významu, bez poslání, které by mělo podstatný dopad na svět. Nebyla ničím výjimečná, ale on ji výjimečnou udělá. Udělá z ní další oběť lidmi přezdívaného *Přízraku*.

Za zděšeného křiku své oběti zvedl sekeru nad hlavu…

„Polož to!“

Otočil se za tím rozkazovačným hlasem a zase spatřil toho robustního postaršího muže, který jej tak vehementně pronásledoval. Byl udýchaný a zpocený, jeho strništěm porostlé tváře zbrunátněly námahou.

„Okamžitě tu sekeru pusť," zopakoval výzvu již klidněji přes hledí své pistole.

Měl toho muže poslechnout a nechat si ujít příležitost dorazit svou poslední oběť? Copak by to té ženě mohl udělat, dovolit jí, aby se další dlouhá léta trápila se svou bídnou, bezvýznamnou existencí? Copak to vůbec šlo, zříci se svého poslání?

Se sekerou svěšenou podél těla si levou rukou urovnal masku na obličeji, aby lépe viděl skrze otvory pro oči, a s prudkým máchnutím se otočil zpět k vyděšené ženě. Čepel pronikla kůží, našla si cestu podél žeber a zaklesla se hluboko v útrobách útlého těla. Žena vyhekla, doslova ztratila dech, poskočila a ztratila vědomí.

Vteřinu na to se ozvaly dva výstřely. Jak první, tak ten druhý pronikly látkou bundy i svalovinou pod ní.

Bylo to nečekané, intenzivní, štípalo to… byla to čirá euforie.

Vytrhl zaklesnutou sekyrku z masa a kostí ležící ženy a otočil se čelem ke střelci. Podíval se na něj přes otvory v masce a pevným krokem, který svědčil o rozhodnosti, o cíli, mu šel vstříc.

„Proboha, tak už se zastav!"

Bunda se mu lepila na záda, dech se krátil. V pravé noze ztrácel cit, krev stydla. Ale blížil se. Chopil se topůrka sekery oběma rukama a pozvedl ji na úroveň hlavy.

„Chcípni!" zařval střelec a vystřelil.

Trhnutí v rameni způsobilo křeč, díky níž drtil topůrko v nadlidském sevření. Na asfalt vyšplíchla krev. Po paži se mu rozlévala vlhkost.

Střelec o krok ustoupil.

„Chcípni už konečně, ty hajzle jeden zasranej!“ pršely z něj nadávky, zatímco se vzdálenost mezi nimi každým dalším pevným a rozhodným krokem krátila.

Nadávky však ještě nikdy nikoho před smrtí nezachránily, jen umocňovaly fakt, jak bezvýznamní a zoufalí jsou lidé, kteří jich použili. Smrt takových byla lahodná, protože pak nastávalo krásné ticho…

Z pistole vyšlehl další výstřel.

Kulka se zavrtala kamsi hluboko dovnitř. V břiše se mu rozlévalo nepřirozené teplo. V ústech ucítil pachuť mědi.

Pak se mu náhle setmělo před očima – zprvu se domníval, že se mu po obličeji svezla maska, ale to nebylo možné. Opouštěly ho síly. Sekera, kterou třímal v rukou, ztěžkla. Nohy mu vypověděly službu. Upustil svou zbraň a padl na kolena.

V posledním záchvěvu potřeby zbavit střelce jeho dlouholetého utrpení na tomto světě se dlaní zapřel o asfalt a pokusil vyšvihnout zpět na nohy. Dosáhl ale jen toho, že se překotil na bok a padal… padal, až rozčísl hladinu líně proudící řeky hluboko pod hrubým, krví potřísněným asfaltem…

***

Pravou metlou lidstva, domníval se Norman, není alkohol, tabák ani těžké drogy, ale pokrytectví. Příklady toho, jak si lidé lžou do kapsy, vídal den co den. A dnešní večer nebyl žádnou výjimkou. Každou chvíli v médiích, od rodiny nebo od přátel slýchával, jaká je

tohle uspěchaná doba. Jenomže to se podle jeho úsudku neshodovalo s nedochvilností. Platilo snad, že jsou lidé tak utahaní z toho, jak pořád někam spěchají, že nestíhají přijít v předem domluvený čas na předem domluvené místo? O tom Norman pochyboval. Spíše šlo o neochotu vyvolanou leností, pochybami, nezájmem, nervozitou, nechutí nebo strachem. To byly skutečné metly, které brzdily intelektuální rozvoj, které z civilizace dělaly nefunkční soukolí mnoha porouchaných koleček…

Tak například v Normanově případě mělo jít o prostý směnný obchod – stačilo včas přijít, předat si z ruky do ruky zboží a peníze a zase si jít po svých. Celá akce by mohla trvat minutu, nanejvýš dvě. Místo toho se Norman už přes dvacet minut šoural ulicí, držel se ve stínech, sledoval všechny dostupné trasy, jimiž by předák mohl dorazit (a kterými by Norman mohl utéct), a přitom v hlavě živil paranoidní představy, proč se taková prostá situace mohla tak katastrofálně zvrtnout.

Kdyby nešlo o životní příležitost, dávno by odešel. Takhle musel doufat, že to nakonec klapne.

Již poněkolikáté zkontroloval svůj starý tlačítkový telefon; žádná zpráva, žádný zmeškaný hovor. Znamenalo to, že se něco pokazilo. Načapali ho. Z obchodu nic nebude… životní příležitost byla pryč. Už se chtěl vydat zpátky do hotelu, když v tom se z ulice naproti ozvaly kroky, které se v tichu betonového nočního předměstí rozléhaly široko daleko. Norman zbystřil, ostražitě se stáhl zpátky do stínu nejbližší budovy a sledoval, jak se neznámý muž zastavuje u nefunkční telefonní budky s utrženým sluchátkem, pozapomenuté

nostalgické vzpomínky na dávno ztracenou éru nevinného dětství. Počkal si, až se muž natočil tak, aby mu viděl do tváře, a teprve když se přesvědčil, že je to opravdu on, šel vstříc jedinečné příležitosti. Na rozdíl od svého společníka byl při chůzi tak tichý a nenápadný, že o jeho přítomnosti nevěděl, dokud na něj Norman nepromluvil.

„Jdete pozdě."

Muž, vyzáblý čtyřicátník s brýlemi, sebou úlekem prudce trhnul a otočil se k Normanovi. Když zjistil, o koho se jedná, bez okolků si oddechl

„Já vím," přiznal a poškrábal se za uchem. Oddechl si, ale jeho nervozita převládala. „Zrovna mi skončila směna a už jsem mířil k autu, když jsem v garážích natrefil na komisaře…"

„Nic z toho mě nezajímá," přerušil ho Norman chladně, „jdete pozdě," vytkl mu znovu.

Muž s brýlemi se zamračil.

„O nic přece nejde, ne? Vždyť jsem nakonec dorazil."

Norman si s odporem prohlížel jeho tvář a uvažoval, zda je opravdu tak hloupý, nebo to ten člověk jenom předstírá. Nakonec došel k závěru, že je hloupý. Ale taky vyděšený. Na rozdíl od Normana takový obchod dělal poprvé.

„Máte to sebou?"

Přikývnutí mu jako odpověď stačilo.

„Máte peníze?"

I Norman přikývl.

„Nejdříve mi ukažte zboží."

Muž sáhl do černé tašky, která se mu houpala na rameni, a vydoloval z ní průhledný plastový pytel. Jeho obsah odpovídal popisu.

Norman z vnitřní kapsy kabátu ochotně vytáhl obálku s penězi.

„Pět tisíc," řekl mu při předávání, „jak jsme se dohodli."

Předák si s nejistým úsměvem převzal obálku a v šeru ulice se pustil do přepočítávání. Norman ho s obálkou nechal o samotě a bez dalšího slova odešel. Všechno, co potřeboval k životnímu restartu, měl v tom plastovém pytlíku s nápisem *důkazy*, který nyní vězel bezpečně uložený v téže prostorné vnitřní kapse, v níž schovával naditou obálku. Věděl totiž, že se mu investice minimálně dvacetkrát vrátí. Na takovou sumu peněz v hotovosti obálka stačit nebude…

Vrátil se těsně před večerkou. Zamkl za sebou, rozsvítil, ke dveřím postavil židli, jejíž opěrka bránila stlačení kliky a zatáhl rolety u okna. Pak si sedl na kraj pečlivě ustlané postele a pod jasným světlem si konečně pozorně prohlédl ten vzácný předmět.

Ze všeho nejdříve se jej zmocnil odpor. Měl pocit, že se nikdy nedotýkal ničeho tak hladkého a elastického jako byla tahle z řeky vylovená… věc. Její nechutnost umocňoval fakt, že se i po dlouhých týdnech v dokonale uzavřeném a neprodyšném pytli udržovala vlhkost a živila mikroorganismy, které k jejímu povrchu dokonale přilnuly. Díky tomu původní bílá až lehce narůžovělá barva získala nádech brčálově zelené. A drobné šrámy a zvrásnění okolo dvou šikmých otvorů naznačovaly opotřebení po častém používání. Norman však věřil, že by se mu taková věc nelíbila ani ve chvíli, kdy teprve přišla na svět a vypadala přesně tak, jak si její tvůrce přál.

Norman ji vrátil do plastového pytle. Nepotřeboval se toho dotýkat více, než bylo třeba k ukojení jeho zvědavosti. Navíc ji nechtěl nijak poškodit. O latexu toho příliš nevěděl, a tak nechtěl zbytečně riskovat. A především, nijak netoužil dotýkat se masky, za níž skrýval tvář nejhrůznější šílenec, jakého si uměl představit – onen slavný *Přízrak*, vrah, který dlouhé měsíce děsil celé okolí neočekávanými útoky.

Norman raději sbíral mince. Vášeň pro takové netradiční předměty, jakými byly třeba osobní věci světově proslulých sériových vrahů, s radostí přenechával svým klientům.

Walter Cruz byl v jistých kruzích známou a mnohými obdivovanou osobou, a zvěsti o jeho neobvyklé vášni z něj mezi jeho obdivovateli dělaly malého boha. Nikdo netušil, jak zbohatl, zato se proslýchalo, že jde o skutečného nadšence a nikdo nevlastní tak rozsáhlou sbírku jako on. Zajímavé bylo, že sám Walter Cruz se do takových diskusí nikdy nezapojoval, tudíž nemohl nic potvrdit ani vyvrátit. Možná o existenci takových diskusních fór ani netušil. Nebo jen nejevil zájem a od ostatních se jednoduše distancoval.

Přesto se Norman obával, kam jej instrukce, jež mu byly sděleny po telefonu, zavedou. Ještě se nestalo, aby o některém ze svých klientů mohl říct, že je majetný… nebo normální, alespoň v rámci společenských měřítek. Zpravidla šlo o outsidery, sociální vyvrhele, jejichž tajný a značně morbidní zájem skrývali jen s malým odporem. Přece jen, osobní vášeň formuje jak duši, tak tělo. Jeho klienti se tedy skládali zpravidla z mužů nevalného vzhledu, kteří žili sami v malých,

ušmudlaných bytech na předměstí, v čtvrtích nevalné pověsti a zvýšené kriminality. Neměli přátele, vykonávali podřadnou manuální práci a na svůj malý dárek, jež si sami sobě nadělili, šetřili dlouhé měsíce, někdy i roky. Nebyly to přitom žádné dohady – většina z klientů se Normanovi při osobním předání o svém bídném životě sama svěřovala. Jeho klienti si zřejmě mysleli, že je jedním z nich – vyvrhel s bizarní zálibou v předmětech, které vlastnili nebo se jich dotýkali ti, co někoho zavraždili – a tím se i proslavili.

Norman ale takový nebyl. Pohrdal svými klienty. Dokonce jej nejednou napadlo, že označení „klient" je pro takové nechutné zrůdy a šílence až příliš vznešené. Norman na těch věcech nic zajímavého neviděl. Nůž zůstával nožem, i když jím někdo někoho bodl do břicha. Z řidičských rukavic, které si jednoho dne nasadil šílenec, co postřílel své kolegy v kanceláři, se staly prostě jen použité rukavice ušmudlané od střelného prachu. Šperk, jímž se pyšnila jistá vražedkyně z šedesátých let, byl pro Normana jen staromódním a poněkud nevkusným bižuterním doplňkem. A hodinky, na jejíž vteřinovou ručičku upřeně zíral jistý násilník, co si víkendové večery zpestřoval přepadáváním žen, byly prostě jen nefunkční náramkové hodinky. Na těch předmětech nebylo na pohled nic zvláštního ani okázalého, prakticky neměly žádnou skutečnou hodnotu. Přesto se našli lidé – a nebylo jich málo – co byli ochotni zaplatit nemalou částku za to, když je přijmou za své.

Norman byl hledačem pseudopokladů. Vymetával archivy, uplácel ty správné lidi, párkrát se dokonce vloupal na místo činu, aby si něco odnesl… jednoduše dělal vše pro to, aby měl přístup k nějakému

artefaktu, za nějž by jej někdo mohl štědře odměnit. A jakmile jej držel v rukou, vytvořil aukci… jen výjimečně, a to až později, kdy se i on stal známou figurkou, nějaký předmět sháněl na zakázku.

Tenhle případ byl ovšem jiný. O Walteru Cruzovi už sice párkrát četl, nikdy by ho ale nenapadlo, že s ním kdy bude mít co dočinění. Auru tajemnosti u tohoto muže umocnil fakt, že měl zjevně na všechno své lidi. Poprvé za svou pochybnou kariéru totiž Norman nejednal přímo se sběratelem, ale s jakýmsi prostředníkem.

Člověk pracující pro Waltera Cruze nějakým záhadným způsobem vypátral jeho osobní emailovou adresu a poslal mu stručný vzkaz: *Pan Walter Cruz si žádá Vaše služby. Případ Přízrak.* Pod textem pak bylo napsané telefonní číslo.

Norman si koupil novou předplacenou kartu, zavolal na uvedené číslo, vyslechl si, oč jej pan Cruz žádá, dohodl se na odměně a pustil se do práce. A když byl s prací hotový, zavolal podle pokynů zpět, napsal si na kus papíru adresu a vyjel ve vypůjčeném vozu za město.

Předem bylo Normanovi jasné, že Walter Cruz nebude další *ušmudlaný šupák*, jak v duchu své klienty nazýval, přesto neměl představu, co ho čeká.

Pan Cruz žil jen pár kilometrů za městem a mohl se chlubit rozlehlým soukromým pozemkem plným planě rostoucích dřevin, v jehož středu se skrývalo velké sídlo – elegantní a zároveň podivná kombinace moderních architektonických prvků na staré fasádě.